

O novodobých sektách

11. februára 2024 ✚ Cirkev

„Chráňte sa falošných prorokov...“

(Mt 7,15)

Po svetovej vojne sa veľmi rozmnožili náboženské bludárstva. Hlásatelia tých bludov pod rúškom dobročinnosti prišli medzi ubiedených katolíckych kresťanov: bezprístrešným zadovážili prístrešie, nezaodetým dali oblečenie, chorým poskytli lieky, ale spolu s týmito skutkami milosrdenstva kúpili aj ich dušu, odviedli ich od pravého katolíckeho náboženstva.

Títo bludári – podľa evanjelia – sú tými vtákmi, ktorí slovo Božie vyberajú z duší. Vychytajú ho, lebo takíto kresťania nikdy neboli sebavedomými, presvedčenými kresťanmi. Len takí kresťania sa dajú zviešť, ktorí nedostatočne poznajú svoje katolícke náboženstvo a podľa neho nežijú. Kto dobre pozná pravdy, krásu katolíckeho náboženstva, ten si ho lepšie váži a miluje, a než by mal odpadnúť od neho, radšej bude pripravený zaň bojovať, ba keď bude treba, i zomrie za svoje náboženstvo.

Kristus so svojimi učeníkmi

zdroj: wikimedia commons

1. Dejiny nám dosvedčujú, že náboženský bludári zapríčinili Kristovej Cirkvi už i v minulosti mnoho trpkosti a ešte viac duševnej záhuby narobili v mravoch národov – milióny ľudí vytrhli z lona Cirkvi.

Za našich čias vypukla táto nákazlivá choroba novým prúdom: ako huby po daždi, tak rýchlo sa šíria rôzne sekty, či už sú to špiritisti, metodisti, adventisti, baptisti, českí bratia, českí cirkvičkári. Tí poslední povstali najmä v Čechách, o nich sa už pochybuje, či sú kresťanmi, lebo upadajú už takmer do neviery. Mnohé sekty sú sem prinesené z Ameriky. Kto už bol v Amerike, videl, alebo ak tam nebol, mohol počuť, že v Amerike sa tak veľmi šíria rôzne sekty, kacírstva, že napr. v New Yorku sa v jednej dlhej ulici nachádza tridsať kostolov všetkých možných náboženstiev. New York je novodobý Babylon, mesto duchovného zmätku. Odtiaľto vychádzajú náboženský pomätenci, prinášajú so sebou množstvo peňazí, putujú Európou a neobídu ani Slovensko – rozširujú svoje bludy a kde neuspeli slovom, skúšajú to dolármi, rozdávať mlieko, oblečenie,

zakladajú nemocnice, sirotince – pod rúškom milosrdenstva rozširujú svoje náboženské pochabosti. S náboženstvom zaobchádzajú ako s vecou na jarmoku.

Ako príklad uvediem niečo z ich učenia: baptisti opätovne pokrstia toho, kto k nim pristúpi, a síce ponorením veriacich vo vode rieky alebo jazera. Metodisti už ani nekrstia a miesto nedele svätia sobotu. Podľa adventistov bude svet existovať už len niekoľko rokov, potom zahynie, a len oni, veriaci zostanú a pre nich Pán Boh stvorí nový svet. Špiritisti vyvolávajú duchov, na svojich schôdkach ich vyvolávajú. Čo za duchovia to môžu byť, dozvedáme sa z ich zmätených výpovedí: sv. omša nie je potrebná, ani sv. prijímanie, oni osobne sa stykajú s obyvateľmi druhého sveta. Veria v sťahovanie duší, že duša zomrelého sťahuje sa do novonarodeného človeka.

2. Teraz na toto predložím otázku: Či by to bolo možné, aby Ježiš Kristus stal sa človekom, 33 rokov tu na zemi žil medzi ľuďmi preto, aby naučil ľudí pravému náboženstvu, odovzdal im prostriedky spasenia, sviatosti a potom však ako taký, kto dobre vykonal svoju úlohu, odišiel, nechal nás tu a nepostaral sa, aby sme sa i my, neskoršie pokolenia dostali k jeho sv. učeniu, a mohli užívať prostriedky spasenia, sviatosti? Dokážeme si to predstaviť, žeby Pán Ježiš nikomu nebol zveril svoje božské učenie? Následne aby ho možný i nemožný, učený i neučený, rozumný i pochabý rozširoval, a podľa ľubovôle vykladal?

Áno, Kristus Pán svoje učenie a svoje sviatosti zveril apoštolom, Petrovi a jeho jedenástim druhom. Zbor apoštolov spolu s veriacimi tvorí Kristovu Cirkev. Jej, tzn. Cirkvi povedal: „*Chodte teda, učte všetky národy a krstite ich v mene Otca i Syna i Ducha Svätého a naučte ich zachovávať všetko, čo som vám prikázal. A hľa, ja som s vami po všetky dni až do skončenia sveta*“ (Mt 28,19–20). Kto prijal učenie apoštolov, toho pokrstili, krstom stal sa členom Cirkvi Kristovej a bol povinný poslúchať apoštolov, ako to Kristus prikázal: „*Kto vás počúva, mňa počúva, a kto vami pohŕda, mnou pohŕda. Kto však pohŕda mnou, pohŕda tým, ktorý ma poslal.*“ (Lk 10,16)

Tedy ja, vy a každý má to veriť, čo táto apoštolská Cirkev učí a nie to, čo ten baptistický kazateľ hlása, nie to, čo tam ten krajčír káže, ani to, čo onen murár vytrubuje, ani čo vyvolaní duchovia natárajú. Neveriť im, ani keby mlieko, oblečenie či peniaze rozdávali. Ani keby ohlasovali, že oni proti opilstvu a zlorečeniu bojujú. Lebo nie o tom je reč, či skutky milosrdenstva sú dobré alebo nie. Či opilstvo a zlorečenie je hriech alebo nie. Ale o tom je reč, čo učil Kristus. Čo máme veriť, aby sme boli spasení? Bludári svojimi skutkami milosrdenstva, tým mravným hájníctvom len prach sypú ľuďom do očí.

3. Nazaréni, baptisti, adventisti chcú žiť sväto, nechcú sa opíjať, zlorečiť, chcú preukazovať milosrdenstvo. Nuž ale či to nemôžu robiť v sv. Cirkvi katolíckej? Či sa preto musia od nás odtrhnúť? Či neboli v našej Cirkvi vždy bohobojné, sväte duše? Či v katolíckej Cirkvi niet zázrakov dobročinnej lásky? Sv. Alžbeta, sv. Vincent a mnohí iní? Či treba opustiť Cirkev Kristovu, aby sme mohli zakladať nemocnice a sirotince? Kto založil prvý sirotinec, kto otvoril prvú nemocnicu, kto vykupoval väzňov? Nielen peniazmi, ale ak to nebolo možné inak, sami rehoľníci namiesto vykupovaných väzňov nechali sa zavrieť do väzenia, väzeň bol pustený na slobodu a rehoľník na jeho dovtedajšie miesto neho reťazami pripútaný.

Kto robil tieto divy sebaobetovania? Svätí katolíckej Cirkvi a preto, že boli od iných lepší, svätejší – nevyučovali sa zo spoločnosti ostatných veriacich, neopustili Cirkev Kristovu, mimo ktorej nikto nemôže byť spasený. Kto tvrdošíjne a zaslepene odbočí z cesty poslušnosti a hľadá svoje spasenie mimo katolíckej Cirkvi, ten sa nepochybne nachádza v nebezpečenstve večného zatratenia. Podľa slov apoštola sv. Pavla čo

by hneď aj „*anjel z neba* (hlásal)*iné evanjelium, ako sme vám hlásali, nech je prekliaty!*“ (Gal 1,8)

Prejdite celý svet a spočítajte všetky sekty, neprestajne množiace sa kacírstva: pýtajte sa ich, kedy vznikli? Presvedčíte sa, že jedna sekta pred desiatimi, druhá pred dvadsiatimi, tretia pred šesťdesiatimi alebo sedemdesiatimi rokmi. Potom si vypočujte, čo učia tieto sekty. Dozviete sa, že každá učí niečo iné. A teraz vezmeme do ruky dejepis a čítajme ho dôkladne – presvedčíme sa, že katolícke náboženstvo bolo vždy, po všetky stáročia od čias Krista Pána a jeho apoštolov. Teda, kto má aspoň štipku zdravého rozumu, nemôže tvrdiť, žeby tieto sekty, ktoré tu sú len krátky čas, lepšie vedeli, čo učil Kristus, ako my katolíci, ktorí už viac ako 1 900 rokov vyznávame a zachovávame Kristovo učenie.

Nás katolíkov, keď sa niekto opýta, odkiaľ vieme všetko to, v čo veríme, my mu bez váhania odpovieme: nás to naša duchovná matka, Cirkev katolícka naučila, katolícka Cirkev to však od samého Ježiša Krista prijala. Preto my katolíci vo veciach náboženstva nikoho nepočúvame, len Cirkev Kristovu, to čo ona učí, to je pravda, čo ona prikazuje, je cnosť, čo ona sľubuje, je radosť večná. Amen.

Text kázne vyšiel pôvodne v knihe Katechizmus v kázňach, IV. zväzok, ktorú napísal Jozef Baráczius, farár v obci Maklár (Hevešská župa, dnešné Maďarsko), knihu preložil do slovenčiny slovenský kňaz Viktor Milan, farár v obci Krivá na Orave a knižne vydal v Ružomberku 1929; pre uverejnenie na stránke Christianitas.sk bola kázeň ešte mierne upravená redakciou.

URL adresa článku: <http://christianitas.sk/o-novodobych-sektach/>